

let en udvidet Eksportkredit til Raadighed for Erhvervslivet, ligesom Betingelserne for Ydelse af en saadan er mildnet noget; men Udvalget har ønsket yderligere at søge Eksportvirksomhed og derved Beskæftigelsen øget og har i den Hensigt foreslaaet, at der stilles Beløb til Raadighed som Støtte til Afholdelse af Udgifter til Katalogmateriale, Konsulentvirksomhed eller lignende forsøgsvis i Aaret 1926—27.

Om Beløbets Størrelse er der intet fastsat i Forslaget, men det er bestemt, at de paagældende Beløb skal bevilges ved Forhandling mellem Ministeren og begge Rigsdagens Finansudvalg.

Fra flere Sider er der sket Henvendelse til Udvalget om særlige Foranstaltninger for enkelte Virksomheder og Industriegrene; om disse Henvendelser har der været Samraad med Ministeren, men Udvalget har ment, at en egentlig Behandling af disse Henvendelser har ligget udenfor Udvalgets Opgave.

Et *Flertal* (Udvalget undtagen Laursen og Tvede) indstiller herefter, at Lovforslaget affattes som angivet i Ændringsforslag Nr. 5, der er tiltraadt af Erhvervsministeren.

Da *Mindretallet* (Laursen og Tvede) paa et tidligt Tidspunkt af Forhandlingerne om Lovforslaget var klar over, at dette ikke lod sig føre igennem Landstinget i den Affattelse, hvori det forelaa fra Folketinget, angav *Mindretallet* straks efter Udvalgets Nedsættelse de Retningslinier, hvorefter det kunde ventes, at Det konservative Folkepartis Medlemmer vilde medvirke til en saadan Udformning af Lovforslaget, at det kunde blive til Afhjælpning af den store og langvarige Arbejdsløshed, der, selv om den i den senere Tid er noget aftaget, fremdeles er meget for stor.

De nævnte Retningslinier, der blandt andet søger bort fra, at Staten — som det foreslaas i Lovforslaget — skal engageres med direkte økonomiske Ydelser til det private Erhvervslivs Produktion,

har *Mindretallet* senere udformet i Ændringsforslagene Nr. 1—4.

Gennem Ændringsforslagene skabes Mulighed for en Udvidelse af Erhvervenes Beskæftigelsesgrad derved, at Staten — naar Virksomhederne paa forbindende Maade angiver at kunne tage et større Antal Personer i Arbejde — hjælper til, at der kan blive et Afsætningsmarked for den forøgede indenlandske Produktion, indtil Arbejdskrisen er overstaaet, ved at ændre de gældende Indførselsafgifter for de tilsvarende Fabrikater, som Virksomheden fremstiller.

Mindretallets Forslag har ikke i Udvalget fundet Tilslutning fra Medlemmer af de andre politiske Partier, bl. a. fordi det menes, at en saadan Ophjælpning af Beskæftigelsesgraden vil blive efterfulgt af en Varefordyrelse, medens *Mindretallet* ikke mener, at dette vil blive Tilfældet — tværtimod tør det antages, at det, at den danske Virksomhed kan komme op paa forøget eller maaske fuld Ydekraft, vil medføre en saa betydelig Reduktion af Driftsomkostningerne, at Produktet kan billigøres.

Endvidere giver *Mindretallets* Forslag Anvisning paa, hvorledes Staten, naar Ulandet lader sine Varer strømme ind i Landet og derved tvinger de danske Arbejdere ud i Arbejdsløshed, kan vanskeliggøre Indstrømningen; og yderligere kan der efter Forslagene træffes Foranstaltninger, som kan være til Gavn for de danske Eksportvilkaar i deres Helhed. Naar det imod Forslagene er indvendt, at de indfører et Tolddiktatur og vil føre Danmark ind i en Toldkrig, maa det heroverfor anføres, at Finansministeren ikke kan iværksætte nogen Forhøjelse uden Tilslutning fra et i Henhold til Grundlovens § 45 valgt Rigsdagsudvalg, at Beføjelsen saaledes ingenlunde er videregaaende end den, der ved den gældende Toldlovs § 4 reelt er lagt i Ministerens Haand, og at denne sidstnævnte Bestemmelse med langt større Ret maa siges at rumme Mulighed for Toldkrig, og endelig, at en Række Erfaringer fra Udlandet bestemt modsiger